

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

afterday ๒๕๖๓

12%

sera ๓๖๖

every

every

ทดลองงาน

afterday 12%

seram

every

every

ทดลองงาน

12%

www.facebook.com/everyyyy

12%

12%

afterday เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ที่ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2349-5

ภาพปก sera

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์วัย (ในเครือบริษัท แจมโต พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 329 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ทุกคนต่างก็มีเซฟโซนของตัวเองที่ชวนให้รู้สึกวางใจได้กันใช่ไหมคะ ไม่ว่าจะ เป็นบ้านที่แวดล้อมไปด้วยคนในครอบครัว โรงเรียนที่ได้ใช้เวลาอยู่กับเพื่อนอย่าง สนุกสนาน หรือเซฟโซนของบางคนก็เป็นแค่คนคนหนึ่งที่ทำให้รู้สึกสบายใจตลอดเวลา ที่ได้อยู่ข้างๆ กัน... 'ซีอิว' เองก็มีพื้นที่แบบนั้นกับเขาเหมือนกันค่ะ เซฟโซนของซีอิว มีชื่อว่า 'เค็ก' คนที่เป็นเพื่อนข้างบ้านซึ่งอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่เกิด หัดคลานมาด้วยกัน ใช้เวลาในแต่ละวันอย่างมีความสุขร่วมกันเสมอ ซีอิวคิดอยู่ตลอดเวลาต่อให้ทุกคนบนโลก มองไม่เห็นเขาก็ไม่เป็นไร ขอแค่ยังมีเค็กอยู่เคียงข้างแค่เพียงคนเดียวก็พอแล้ว

แต่เมื่อเวลาผ่านไป เด็กทั้งสองคนก้าวเข้าสู่ช่วงวัยรุ่น เค็กค่อยๆ แยกตัวไปมี พื้นที่ส่วนตัวที่ซีอิวเข้าไปอยู่ด้วยไม่ได้ ตอนนั้นเองที่ซีอิวน้อยเริ่มรู้ตัวว่าเซฟโซนของ ตัวเองกำลังจะกลายเป็นพื้นที่สาธารณะ ที่แ่ไปกว่านั้นคือตัวเขา กำลังไกลออกมาจาก พื้นที่ที่เคยเป็นของตัวเองเรื่อยๆ ทำให้ซีอิวเริ่มไม่มั่นใจและใจเสียมากขึ้นทีละนิด กังวล ว่าหากปล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไป เซฟโซนของเขาจะเลือนหายไปราวกับไม่เคยมีอยู่จริง และนั่นก็ทำให้ซีอิวรู้สึกโกรธตัวเองที่ไม่เคยมีความรักกับใครมาก่อนจนไม่รู้จะทำ ยังไงเพื่อรั้งให้เซฟโซนอย่างเค็กอยู่เคียงข้างเขาตลอดไป...หากเป็นคุณที่กำลังเผชิญ สถานการณ์นี้จะเลือกทำอย่างไร มีใครพอจะให้คำแนะนำซีอิวได้มั๊ยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

• Prologue •

ความเป็นไปได้ที่คนที่เรารัก 'จะรักเราตอบ'

ผมเคยอ่านบทความหนึ่งในนิตยสารวัยรุ่นที่พี่สาวชอบซื้อติดมือมาบ่อยๆ เป็นหนังสือเล่มเท่ากระดาษเอสี่ที่ปกมันๆ หนอย จับที่ไรก็ขึ้นให้เห็นรอยนิ้วมือ เนื้อหาในบทความนั้นเกี่ยวกับความเป็นไปได้ที่คุณจะสมหวังในรักครั้งแรก ผมลืมนึกไปแล้วว่ารายละเอียดบอกว่ายังไงบ้าง แต่ที่จำได้แม่นคือตัวเลข 12% ที่ด้านล่างของหน้ากระดาษ

มันเป็นตัวเลขที่น้อยและครึ่งๆ กลางๆ จนน่าหงุดหงิดเลยทีเดียว

แต่ก็เป็นข้อเท็จจริงที่ดูมีความเป็นไปได้สูงเมื่อได้ยินหลายคนบอกว่า 'รักแรกมักไม่สมหวัง' เพราะแบบนั้นผมถึงได้โกรธตัวเองเสมอที่ไม่เคยรักใคร มาก่อน...

ก่อนจะรู้ว่ารักเขา

• 1 •

สีด้าเป็นสีไม่ดี สกปรกเหมือนรอยเลอะเปื้อนเสื้อซักไม่ออก
มันอาจจะไม่ใช่เรื่องบังเอิญ...ที่สีอ๊วก็เป็นสีด้า

หลายคนบอกว่าเป็นลูกคนเล็กน่าอิจจนาที่สุด
เพราะลูกคนเล็กมักจะน่ารัก ซื่ออ่อน เข้ากับคนง่าย แม้จะเอาแต่ใจก็ไม่มีใครโกรธลง เป็นเหมือนจุดศูนย์กลางของบ้าน มีแต่คนรักและเอ็นดูไม่ว่าจะไป
อยู่ในสังคมไหนก็ตาม

'สีอ๊ว' เป็นลูกชายคนเล็กที่บ้าน

แต่ไม่รู้ทำไมสีอ๊วถึงไม่รู้สีที่ตัวเองเป็นอย่างที่เข้ามาเลย

เด็กหนุ่มกลัดกระดุมเสื้ออยู่น้ำกระຈก มองผมหน้าตัวเองแล้วคิดว่า
น่าจะถึงเวลาต้องเล็ดออกแล้ว ถึงโรงเรียนจะไม่ได้เคร่งเรื่องทรงผมเท่าไร
แต่ต้นเดือนหน้ามีตรวจระเบียบก็ต้องรีบปรับยัดนิดหนึ่ง

เสียงเคาะประตูดังขึ้นสองครั้ง จังหวะเดียวกับที่ยัดชายเสื้อเข้ากางเกง
ขาสั้นสีด้า

"สีอ๊วตื่นหรือยังครับ"

"แต่งตัวจะเสร็จแล้วครับเฮียเปา" รีบรูดซิป ใส่เข็มขัดให้รีบร้อย
ก่อนจะเดินเร็วๆ ไปเปิดประตูให้

หลงเปายิ้มกว้างเมื่อเห็นหน้าน้องชาย "น่ารักมากครับคนเก่ง"

มือใหญ่วางลงบนศีรษะและลูบไปมาเหมือนที่ทำประจำ เฮียเปาเป็น คนใจดี ไม่เคยดู แกรมยังมีขนมมาให้ตลอด เป็นพี่ชายที่น่ารักที่สุดในโลก

"เฮียยังไม่ไปมหา'ลัยหรือ ไหนเมื่อวานห่มำบอกรวันนี่เฮียเรียนเช้า"

"กำลังจะไปเนี่ยแหละ แวบมาดูว่าน้องตื่นสายหรือเปล่า"

"เมื่อคืนอีวนอนตั้งแต่สามทุ่ม"

"ลงไปข้างล่างไป ห่มำทำข้าวต้มมัด"

"เดี๋ยวเอาใส่ถุงไปกินครับ อี๊วต้องไปปลุกเค้าด้วย"

หลงเปายิ้มมุมปาก พยักหน้ารับ ซี้อี๊วเลยสะพายกระเป๋าเบ้สีดำ ก้าวเท้า เร็วๆ ลงบันได ก่อนจะได้ยินเสียงห่มำมาตะโกนมาจากข้างล่างว่าอย่าวิ่ง

บ้านของซี้อี๊วเป็นอาคารพาณิชย์ติดถนนใหญ่สูงสามชั้นขนาดไม่ใหญ่มาก ชั้นล่างสุดด้านหน้ากันพื้นที่เปิดเป็นร้านชาลาปากกับติ่มซำ ซึ่งของโปรดเขาจะเป็นอะไรไปไม่ได้ นอกจากขนมจีบกุ้งลูกใหญ่ฝีมือห่มำมา เด็กมัธยมต้นปี สุดท้ายวิ่งตรงไปยังบ้านข้างๆ ที่ใช้กำแพงร่วมกันอยู่ฝั่งหนึ่ง

กลิ่นหอมของเนยไซโยมาเตะจมูกทันทีที่ก้าวพ้นประตู เด็กหนุ่มยิ้มกว้าง แล้วยกมือไหว้เมื่อสบตาเข้ากับเจ้าของบ้าน

"ซี้อี๊วมาพอดีเลย" พรราวประกาศอ้อมยิ้ม "น้ำขึ้นไปเรียกเค้าหลายทีแล้ว หลับอตุไม่ยอมตื่น วันนี้ก็ฝากด้วยนะครับ"

บ้านน้ำพรราวมักจะมีกลิ่นหอมของขนมอบจลเสมือ เพราะอีกฝ่ายทำ เบเกอรี่ส่งให้ร้านค้าในตลาด เป็นขนมฝรั่งที่ดูแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับติ่มซำ และชาลาเปาของบ้านเขา ทั้งความรู้สึก หน้าตา กลิ่น และรสชาติ

คนตัวเล็กพยักหน้ารับ "ครับ" มองซ้ายมองขวา "น้องครีมออกไปแล้ว เหรอครับน้ำพรราว"

"ออกไปแล้วครับ วันนี้ออกเร็วหน่อย คุณอามีประชุม" เธอเอ่ยปาก "น้ำทำแซนวิชไข่มะเขือเทศไว้ เอาขึ้นไปกินกับเค้านะ"

"ครับ" ซี้อี๊วรับงานที่มีแซนวิชสี่สอยตัดพอดีคำดูน่ากินมาถือ "งั้นเดี๋ยว อี๊วขึ้นไปปลุกเค้าให้ นะครับ"

"ครับผม" หญิงวัยกลางคนยิ้มเอ็นดู "ขอบคุณนะครับ" มองลูกชายข้างบ้านวิ่งขึ้นบันไดไปชั้นบนเหมือนทุกวัน

ซีอีวก็ก้าวเท้ายาวๆ ไปที่ห้องนอนเล็กชั้นสอง แทบไม่ต้องลืมตาเดินก็จำตำแหน่งห้องได้ เพราะต้องมาปลุกคนไข้เขาทุกวันตั้งแต่ประถม

ประตูไม้บานสีน้ำตาลอ่อนเปิดออกช้าๆ ซีอีวโผล่หน้าเข้าไปมองถอนหายใจเมื่อเห็นก้อนผ้าห่มบนเตียง ขยับเข้าไปในห้องแล้วปิดประตู ก่อนจะส่งเสียงเรียก "เค้ก"

"..."

ซีอีวขมวดคิ้วเล็กน้อย ขยับเข้าไปใกล้อีก วางจานแซนวิชลงบนโต๊ะ แล้วนั่งยองลงข้างเตียง ดึงผ้าห่มที่ปิดหน้าคนยังหลับสนิทออก "เค้ก" เรียกตั้งขึ้นอีกหน่อย

"อือ..." เริ่มมีปฏิกิริยา

"เค้ก!"

เจ้าของชื่อนิวหน้าแล้วบรีอตามอง สบตากันเล็กน้อยก่อนที่คนมาปลุกจะต้องร้องเสียงหลง

"อือย!" ลูบหน้าผากตัวเองบ่อยๆ "คิดทำไมเนี่ย เจ็บนะ"

"เสียงดัง"

"หกโมงกว่าแล้วหอะ"

คนยังเมาซีตามู่ยหน้า "ง่วง"

"ถ้าไม่ตื่นนี่วไปก่อนนะ สายไม่รู้ด้วย"

พอถูกชู้ด้วยเสียงจึงมาแบบนั้นแล้วคนที่บ่นง่วงเมื่อครู่ก็อมยิ้ม "ขึ้นรถเมล์เองก็ตัวแบนพอดี"

"ขึ้นได้สบาย" ทำง่าง

"เดี๋ยวอาบน้ำแป็บนึง" เค้กพุดพลาวยกสองมือเหยียดตึงบิดเอวคลายความเกียจคร้าน ก่อนจะลุกขึ้นนั่งขี้ผมตัวเองไปมา "กินไรมายังอะ"

ซีอีวส่ายหน้า ชูถุงข้าวต้มมัดที่ถือมาให้ดู "หม่ำมาทำข้าวต้มมัด"

"กินไประหว่างรอ เดี่ยวเค้กอาบน้ำก่อน"

"เอามาเผื่อเค้กด้วย แต่น้ำพราวทำแซนวิช" พูดแล้วก็ฉี่น้ำไปที่จานแซนวิชที่วางอยู่บนโต๊ะ

เค้กพายหน้ารับรู้ ลูกจากเตียงแล้วดึงผ้าเช็ดตัวที่พาดกับเก้าอี้มาคล้องคอ "อยากกินข้าวต้มมัด"

"เอามาเผื่อสองมัด เค้กกินพอเปล่า"

คนตัวโตมยิ้ม "ของอ๊วกี่มัด"

"มัดเดียวก็อิ่มแล้ว"

เค้กสายหน้า "กินแซนวิชไปด้วย"

"รู้แล้ว เค้กไปอาบน้ำดี เตี้ยยิ่งสายรถเมล์ยิ่งแน่นอะ" ซีอิวบัดมือไล่มองอีกฝ่ายหัวเราะแล้วเดินเข้าห้องน้ำไป ก่อนจะลุกไปนั่งลงบนเก้าอี้ หยิบแซนวิชใส่เข้าปากแล้วเคี้ยวตุ้ยๆ ระหว่างนั้นก็มองไปรอบๆ ฆ่าเวลา ห้องของเค้กมีไปสเตอร์ หนังสือการ์ตูน กับหุ่นตัวเล็กๆ เยอะมาก วางเต็มทั้งชั้นและโต๊ะ ต่างกันกับห้องของเขาที่มีแต่หนังสือเรียนอย่างเดียว เค้กเคยบอกว่ามันน่าเบื่อ แต่เขาก็ไม่เห็นจะรู้สึกสนุกกับของเล่นพวกนี้ของอีกฝ่ายเลย กลับคิดว่าทำให้ห้องรกด้วยซ้ำ

ซีอิวกับเค้กเป็นเพื่อนข้างบ้าน รู้จักกันตั้งแต่เกิด เรียนโรงเรียนเดียวกัน ตั้งแต่อนุบาลจนถึงมัธยม แต่ซีอิวเป็นคนเจี๊ยบๆ ถ้าไม่ใช่กับคนที่บ้านหรือครอบครัวเค้กก็จะไม่ค่อยพูด ต่างกับอีกฝ่ายที่สนิทกับคนง่าย คุยไปทั่ว ซีอิวคิดว่าตัวเองอาจจะแค่เป็นคนเรียบร้อย แต่ก็เคยได้ยินเจ้าหน้าที่บอกว่าเป็นคนเก็บตัวอย่างกับคนเก็บตัว

ซีอิวกับเค้กอยู่กันมาแบบพี่น้อง เหมือนส่วนหนึ่งของครอบครัว ยังไม่เคยทะเลาะกันเลยสักครั้ง แล้วก็เพราะรู้จักกันมาตั้งแต่เด็กนี่แหละถึงได้ไม่เคยมีคำหยาบหลุดออกจากปากเวลาคุยกันเลย แม้ว่ากับเพื่อนคนอื่นที่โรงเรียน เค้กจะปล่อยสัตว์แฟนฟานไปทั่วก็เถอะ

คนตัวโตเดินออกมาหลังจากอาบน้ำแต่งตัวเสร็จ เจ้าของดวงตากลมออกสีน้ำตาลกว่าปกติที่นั่นเคี้ยวอาหารแก้มตุ่ยอยู่บนเก้าอี้พิลาทัสจ้องตัวการ์ตูน

บนโต๊ะไปด้วยก็หันมอง

"เค้กเสร็จแล้วอ้าว" แล้วยังไ้ค่าแทนตัวนำจี้กั๊นอีก "กินอิมยัง"
 ซีอิวพยักหน้า "อ้อ อิมแอ้ว"

"เต็มปากเลย" เค้กหัวเราะ ขยับเข้ามาใกล้แล้วชะโงกมองในถุง เหลือ
 ข้าวต้มมัดสองอัน เป็นส่วนของเจ้าตัวอย่างที่ซีอิวบอก

"ในถุงของเค้ก แล้วยกแซนตวิชี่นี้ด้วย"

คนตัวโตกว่าหยิบแซนตวิชี่สองชิ้นขึ้นมาบีบเข้าด้วยกันแล้วใส่ปาก
 ที่เดียว เอ้อมมือไปหยิบถุงข้าวต้มมัดกับกระเป๋านักเรียนจากคอบส์ที่ใช้คลิป์หนีบ
 จนแบนมาถือ "ปะ เตี้ยวค่อยไปกินต่อที่โรงเรียน"

ซีอิวเหลือบตามองชายเสื้อที่ยังปล่อยสบายอยู่ด้านนอก

"เค้กไม่ใช่เสื้อในกางเกงดี ๆ อะ"

กางเกงก็สั้น

"เดี๋ยวไปมัดเอาน้ำโรงเรียน"

"ชอบทำผิดกฎโรงเรียน เดี่ยวน้ำพราวกับน"

"อ้าวไม่ต้องบ่นด้วยดี ให้แม่บ่นคนเดียวก็พอ"

"การบ้านอะ วันนั้ส่งเลขตอนเช้าอะ"

เค้กชะงัก 'ฉิบหายละ' สีหน้าอีกฝ่ายบอกแบบนั้น "ลื้ม"

"..." ซีอิวขมวดคิ้ว มองหน้าดำหนิ "ไม่ให้ลอกแล้วนะ"

"ได้ไงอะ ทำเองก็ไม่ทันแล้วเนี่ย"

"เมื่อวานตอนเย็นอ้าวเตือนเค้กแล้ว มัวแต่อ่านการ์ตูน"

คนตัวเล็กกว่าพูดพลางเดินนำออกจากห้องนอน เค้กเดินลงบันไดตามหลัง
 มา

"ไว้คราวหน้าจะทำแล้ว ครั้งนี้ขอลอกหน่อยดี"

"ใบงานส่งค้มครั้งก่อนก็พุดจ้"

ซีอิวหันไปค้อนเมื่อถูกคนด้านหลังผลักศีรษะจนหน้าคว่ำ

"เค้ก!"

"เข้าเดินดี ๆ ระวังสะดุด"

"แล้วมาผลั๊กหัวก่อนทำไม"

"เคັกอย่าแกล้งน้องสิครับ" พรวาประภาเอ่ยปากเมื่อเห็นลูกชายตัวเอง ยืนเถียงอยู่กับซีอิวที่บ้านได้

ซีอิวขมวดคิ้วเล็กน้อย ความจริงแล้วเขาไม่ชอบเลยเวลาที่บ้านกับพ่อแม่ เคັกเรียกให้เขาเป็นน้อง ก็แค่เกิดช้ากว่าห้าหกเดือนเอง เรียนก็ชั้นเดียวกัน แถม เคັกยังนิสัยเด็กกว่าอีก ตื่นก็สาย ผั๊กก็ไม่กินด้วย แชนดิวิชเมื่อก็เขายังต้องเอามะเขือเทศมากินให้เลย

"เคັกแค่เล่นเองแม่"

"รีบไปเรียนกันได้แล้วครับ แม่เห็นรถเมล์ผ่านไปหลายคันแล้วนะ"

"จ้ะรีบเคັกไปก่อนนะแม่"

"สวัสดีครับน้ำพราว"

พราวประภาพยักหน้ารับเมื่อหนึ่งหนุ่มยิ้มกว้างแล้วโบกมือไปมา ในขณะที่อีกหนุ่มประนมมือกลางอกไหว้อย่างสุภาพ มองลูกสิงสองตัวพากันวิ่งออกจากบ้านไปแล้วยิ้มเอ็นดู

ซีอิวหันไปมองคนที่กะข้าวต้มมัดแล้วเอาเข้าปากคำใหญ่ก่อนจะเลิกคิ้ว "กั๊ดคำนี้ครั้งอัน"

"ใครจะเล็มๆ เหมือนอีวอะ"

"ปากอีวไม่ได้กว้างเหมือนเคັก อ้าปากที่เหมือนกินหัวอีวได้"

คนถูกหว่าปากกว้างหัวเราะ "อยากลองโดนกินหัวปะล่ะ"

ซีอิวมุษหน้า "รถเมลมาแล้ว" ก่อนจะเปลี่ยนเรื่องแล้วรีบเดินไปยังรถคันใหญ่ ที่มาจอดเทียบตรงหน้า คนเยอะจนลอบกลืนน้ำลาย

ซีอิวเดินนำอีกคนก้าวขึ้นบันไดไป ขมวดคิ้วเมื่อบนรถทั้งร้อนทั้งอึดอัด พยายามเบียดคนเข้าไปจับเหล็กตรงพนักเก้าอี้ติดไว้ เอี้ยวตัวไปมองคนที่มา ยืนซ้อนหลังแล้วเอื้อมมาจับเหล็กข้างๆ มือเขา

"เคັกเห็ง้อออกแล้วอะ"

"คนเยอะ ร้อน"

"เป้าช่องเล็กมีกระดาษ หยิบสิ" คนตัวเล็กกว่านัยปากไปที่กระเป๋าดูเอง กระเป๋านักเรียนของซีอิวค่อนข้างตุง เพราะโรงเรียนของเขาเป็นระบบเดินเรียน ไม่มีห้องประจำ โต๊ะที่เรียนเป็นโต๊ะไม้แบบเลกเซอร์ ไม่มีลิ้นชักให้กับของ เพราะฉะนั้นเขาถึงต้องจัดกระเป๋าตามตารางสอนทุกคืนเพื่อเอาหนังสือและสมุดไปให้ครบทุกวิชาที่เรียนในวันนั้นๆ

และนั่นก็เป็นเหตุผลที่ทำให้เขาไม่เข้าใจเลยว่ากระเป๋าหนังทรงสี่เหลี่ยมแบนๆ ของเค้าจะใส่อะไรได้ แค่หนังสือภาษาไทยเล่มเดียวก็คงแน่นแล้ว

ในขณะที่เดียวกันอีกคนก็หยิบหิซซุที่ดึงมาจากม้วนกระดาษหิซซุบนโต๊ะที่บ้านและพันเป็นวงไว้จากกระเป๋าของเขา แบ่งออกมาสองสามแผ่นเพื่อซับเหงื่อ

"เดี๋ยวนะ" ซีอิวขมวดคิ้วฉับ หันมามองคนข้างหลังตัวเอง "เมื่อไหร่ที่เค้ากินข้าวต้มมัดไม่ใช่หรอ แล้วเซ็ดมือกับอะไร"

คนถูกถามเลิกคิ้ว ก่อนจะหัวเราะ แล้วตอบด้วยรอยยิ้มกว้าง "กับกระเป๋าวีวนั้นแหละ" เลยถูกศอกกระดาษแทรกเข้าที่ไหล่หนึ่งทีแน่นๆ

[12%]

รถเมล์จอดเยื้องกับประตูทางเข้าด้านหน้าของโรงเรียน ซีอิวลงจากรถโดยมีอีกคนตามลงมาติดๆ

คนตัวโตกว่าลงจากบันไดขั้นสุดท้ายมายืนที่พื้นแล้วเอ่ยปาก "เดี๋ยวก่อนไปเข้าประตูข้างนะ"

"หนีอาจารย์สูนี่อีกแล้วอะดิ"

"แต่ไม่อยากเจอเฉยๆ"

"ก็เค้าทำผิดกฎโรงเรียนอะ"

"ก็กฎมันเยอะ ใครจะทำตามได้ทุกอย่าง"

"เลยต้องหนีอยู่แบบนี้"

"ก็กางเกงยวมันไม่เท่ ถุงเท้ายาวก็ไม่เท่ เค้าไม่ชอบ"

ซีอีวสายหน้า "จันอิ้วเข้าโรงเรียนแล้วนะ อย่าลืมนวดบัตร์ด้วย เมื่อบานคัก
ก็ลิม"

"รู้แล้ว เอมามาแล้วน่า"

เจ้าของตาสีน้ำตาลเข้มพยักหน้ารับรู้ ก่อนจะหันหลังเดินเข้าโรงเรียนไป
คักมองตามอีกฝ่ายแล้วอมยิ้ม ก่อนจะหันหลังไปในทางตรงข้ามเพื่อไปเข้าอีก
ประตูหนึ่ง

"มาแล้วหรือไอ้หนมหวาน"

คักชักสีหน้าเมื่อเพื่อนสนิทแซวชื่อเขาเป็นรอบที่ร้อยแล้วมั้ง "หนมหวาน
ป้ามึงดิ"

"แก้วกาดเวออร์" ปาล์มหัวเราะ มองตามคนที่วางกระเป๋าลงบนโต๊ะแล้ว
สอดเท้าเข้ามานั่งข้างๆ

"ไอ้พีคไอ้ต้าอะ"

"เตะบอลกับพวกสแตนด" สแตนดเป็นชื่อแก๊งหนึ่งในห้องที่สนิทกัน

ไม่รู้ทำไมเด็กแก๊งที่โรงเรียนเขามักจะตั้งชื่อตามตำแหน่งที่สังกัดกันประจำ
ซึ่งเด็กในโรงเรียนจะรู้ว่าห้ามแหลมมานั่งที่ของเด็กแก๊งเด็ดขาด ไม่งั้นรับรอง
มีมวายนอน อย่างพวก G.สแตนด ที่ตั้งชื่อแก๊งแบบนี้เพราะนั่งกันตรง
สแตนดหน้าโรงยิม G.เวที ตั้งเพราะนั่งอยู่หน้าเวที ฟังแล้วก็ไม่ได้ขัดหูอะไร

แต่ชื่อแก๊งพวกเขานี้พูดที่ไรก็รู้สึกแปลกๆ ทุกครั้ง...

'G.หูกวาง'

พระเจ้า ไม่รู้จะอธิบายความรู้สึกยังไงที่ต้องตั้งชื่อนี้เพราะแหล่งสุ่มหัว
มีต้นหูกวางขนาดใหญ่ให้ร่มเงาอยู่ ซึ่งนั่นเป็นไอ้เดียวของไอ้ต้า... หนอมแน่น
เกินทน

"มึงทำการบ้านเลขย้ง" เด็กหนุ่มหันไปถามเพื่อน หลังจากเพิ่งนึกขึ้นได้
ลืมทวงการบ้านจากซีอีวเลยฉิบหาย

ปาล์มสายหน้า "ยัง ค่อยไปขอลอกในแถว ส่งคาบแรก"

"เสียทันหรือวะ ก็ชื่อเหอะ"

"ทันติ ผอ. พุดนานจะตายหา" เวลาวิบๆ มักจะมีปาฏิหาริย์เกิดขึ้นเสมอ
ไม่รู้หรอก ตวัดมือทีเดียวก็ได้เลขมาตัวหนึ่งแล้ว

"มึงดีลไฉนจะลอกใคร"

"ดีลไฉนแล้ว มึงลอกกับกูก็ได้"

"ลอกด้วยกันก็ไม่เนียนดิวะ แบ่งกันไปแบ่งกันมาเดี่ยว'จารย์คุมแถวเห็น"
เค้กขมวดคิ้ว เกาหัวแกรก

"แล้วยังไง จะหาคนดีลตอนนี้ทันปะล่ะ"

"..." คนนะไม่ต้องหาหรอก มืออยู่แล้ว

แต่ประเด็นคืออีกฝ่ายจะยอมให้หรือเปล่าเนี่ยสิ...

"ไม่เอา อี๊ดพุดแล้วไม่คืนค่า" คนที่นั่งอ่านหนังสือมาเวลาอยู่ที่โต๊ะริม
สระบัวเอ่ยปากหลังจากฟังประโยคขอร้องเดิมๆ ซ้ำเป็นครั้งที่สอง

คนตัวโตแทบจะคุกเข่าลงที่พื้น "โหอี๊ด นี่จะเข้าแถวแล้วเนี่ย ถ้าอี๊ดไม่ให้
ตอนนี้เค้กลอกไม่ทันแล้วนะ"

"ถ้าเค้กทำตั้งแต่เมื่อคืนมันก็ทัน"

"พุดโรकेเรื่องที่ผ่านมาไปแล้วอะ นิ่งไทม์แมชชีนกลับไปได้ปะล่ะ อี๊ดมี
ลินชักม่อนหรือ"

ที่อี๊ดขมวดคิ้ว ค้อนตาเขียวใส่ "ไม่ขำ"

"เค้กก็ได้ขอยกให้ขำ เค้กขอยกได้สมุดการบ้านเลข"

"..."

"เดี่ยววิบลอกแล้วจะเอาไปส่งกับหัวหน้าห้องให้เลย"

"..."

"นะ"

ที่อี๊ดมุ่นหน้า ไม่ต้องมาทำเสียงอ่อนเสียงอ่อนเลย "ถ้าครั้งนี้อี๊ดให้อีก
เดี่ยวเค้กก็ได้ใจ ต่อไปก็ไม่ยอมทำเอง"

"ครึ่งหน้าจะทำเองแล้ว โอเคปะ"

"..."

"เดี่ยวพอกลับบ้านแค้กไปนั่งทำกับข้าวที่ห้องเลยอ้อ"

คนตัวเล็กกว่าถอนหายใจ หยิบกระเป๋าเป้มาเปิด หยิบสมุดที่อยู่หน้าสุด ส่งให้คนที่ยิ้มจนตาหยีรอ "อะ ส่งให้อี๊ด้วย"

"ขอบคุณนะครัชชี๊อ" แค้กเอ่ยเสียงใส ยิ้มกว้างให้อีกหนึ่งที่พาลงรีบคว้า สมุดเล่มบางมาถือเหมือนกลัวว่าเขาจะเปลี่ยนใจเข้าเสียก่อน

"อ้อ ไปได้แล้ว ไม่ต้องมาคุยเยอะ"

"โล่อีก" แค้กถอนหายใจ "นั่งคนเดียวแบบนี้ไม่เหงาหรือ"

"ไม่เหงา" ชี๊อตอบกลับทันควัน "เดี่ยวพี่กับกั้งก็มาแล้ว"

"ก็ตอนนี่ยังไม่มา"

"...อยู่แบบนี้สบายใจแล้ว" ชี๊อเอ่ยเสียงอ่อน เขาไม่ค่อยชอบอยู่กับแค้กสองคนข้างนอกเท่าไร

"แค้กนั่งด้วยไม่สบายใจตรงไหน"

ชี๊อส่ายหน้า "อยู่กับแค้กเยอะๆ จะกลายเป็นจุดสนใจ" เขาไม่ชอบ ไม่ถนัด ได้ยินแบบนี้แล้วอีกฝ่ายก็ถอนหายใจยาว "โอเค จุ้นแค้กไปก่อนนะ"

"อ้อ"

"เลิกเรียนแล้วเจอกันที่ป้ายรถเมล์สอง โอเคไหม"

ชี๊อพยักหน้ารับ มองหน้าคนที่อมยิ้มมุมปากอีกครั้ง ก่อนจะมองเจ้าตัวหันหลังเดินกลับไปทางที่มาเมื่อครู่

วันนี้เข้าแถวแผนหนึ่งกลางสนาม เรียงตามชั้นปี หลังจากที่ได้เคารพธงชาติ และสวดมนต์เสร็จแล้ว อาจารย์หน้าเวทีก็ให้หนึ่งลง วันนี้ ผอ. ก็คงพูดยาวอีกตามเคย ชี๊อแอบเอี้ยวตัวไปมองท้ายแถว เห็นศีรษะของเด็กเดินขึ้นมาจากเพื่อนคนอื่น เจ้าตัวก้มๆ เงยๆ มือก็ลอกการบ้านยุกๆ

เจ้าของเล่มต้นฉบับถอนหายใจ "ไม่รู้ว่าโชคดีหรือเปล่าที่ปีนี้ได้มาอยู่ห้องเดียวกัน ความจริงแล้วชี๊อสนิทกับแค้กมากก็ควรจะได้ใจที่ได้อยู่โรงเรียนเดียวกัน เรียนห้องเดียวกัน และน่าจะนั่งข้างกัน แต่นั่นก็เป็นแค่มโนภาพของครอบครัวเขากับอีกฝ่าย เพราะในความเป็นจริงเวลาอยู่ในรั้วโรงเรียนเรา

คุยกันน้อยมาก พยายามทำตัวให้ไม่สนิทกันเกินเพื่อนคนอื่น ถ้าไม่ใช่เพื่อนในกลุ่มก็จะไม่รู้เลยว่าบ้านพวกเขาอยู่ข้างกัน

ซีอิวเคยคิดจะพยายามแล้ว...

แต่เพราะว่าเค้าแตกต่างจากซีอิวมากเกินไป เค้ามีเพื่อนเยอะ ยิ้มง่าย คุยเก่ง มีแต่คนชอบ เป็นจุดสนใจ เดินไปไหนก็มีแต่คนทักมีแต่คนมอง แต่ซีอิวไม่ใช่ ซีอิวทำตัวไม่ถูกทุกครั้งเวลามีคนทักเค้า ซีอิวไม่รู้จะมองอะไร ไม่รู้จะทำหน้าแบบไหน ทำตัวไม่ถูก เหมือนเป็นชิ้นส่วนที่ถูกลืม

ซีอิวถนัดอยู่เงียบๆ มากกว่า

"ร้อนชะมัด"

คนตัวเล็กจะสาวยตาจากเพื่อนข้างบ้านหันมามองคนที่นั่งอยู่ข้างหน้า "กั้งเอากะดาศไหม"

"ไม่เป็นไร เซ็ดแขนเสื้อไปแล้ว" เจ้าตัวตอบกลับ แล้วเหลือบมาสบตา "เซ็ดหน้าตัวเองเหอะ เหงื่อออกแล้วนั่น" พูดจบกก็มองเพื่อนตัวเองก้มหยิบกะดาศที่ซุกออกจากกระเป๋ามาซับขมับ

กั้งเป็นเด็กผู้ชายหน้าตาดีผมหยักศกเล็กน้อยที่จริงๆ น่าจะฮอตมาก แต่เพราะสีหน้าไม่รับแขกและท่าทางไม่เป็นมิตร ซีอิวคาญเลยไม่ชอบเสียงดัง รักสันโดษเลยไม่ชอบวุ่นวายกับใคร เกลียดอากาศร้อนเลยไม่ชอบกีฬาที่ทำให้เหงื่อออก

"เห็นพวกเค้าลอกการบ้านกันยกๆ ในแถวอีกละ" ท็อฟพีที่นั่งอยู่ข้างหลัง ซีอิวเอ่ยปาก "มันยืมอิวไปลอกบ๊ะเนี่ย"

ซีอิวพยักหน้า "อ้อ เค้าลืมหา"

"ซีก็ี่ยอะดิ"

ซีอิวรู้จักท็อฟพีตั้งแต่ ม.สอง เป็นเพื่อนคนแรกในโรงเรียน ที่จริงก็พอจะรู้ว่าตัวเองหาเพื่อนได้เข้าไปหน่อย แต่ตอนขึ้นมัธยมปีแรกอะไรมันก็ใหม่ไปหมด แถมยังไม่รู้จะคุยกับใคร มองไปทางไหนก็เห็นมีกลุ่มกันแล้วทั้งนั้น สุดท้ายเลยได้แต่นั่งเงียบจนหมดวัน ตอนแรกก็หวั่นๆ แต่พอเรียนไปเรื่อยๆ ก็พบว่าอยู่คนเดียวก็สบายใจดี จำได้ว่าเค้าตีโพยตีพายแทบตายตอนรู้ว่าเขาไม่มีเพื่อน

ดีแล้วที่อยู่กันคนละห้อง ไม่อย่างนั้นต้องมาวุ่นวายแน่ๆ

โชคดีที่พอเลื่อนชั้นก็ได้มาอยู่ห้องเดียวกับท็อปพี ต่อเนื่องมาจนถึงปีนี้ อีกฝ่ายเป็นเด็กผู้ชายผิวขาวจืดๆ ตาดีเหมือนอาทิตย์มีเนื้อมันๆ อวบกำลังดีน่ากอด "เคັคส์ล้มทำไว้ครึ่งหน้าเคັคส์ก็ทำเอง" ซีอีวเอาคำที่ฝ่ายนั้นสัญญาไว้มาพูด กังอมนยิ้ม "หน้าซีอีวจนดูโง่เลย"

"หมายถึงใคร"

"เปล่าหรือก" คนตัวโตกว่าสายหน้า เหล่มองเพื่อน "แปลกดีเนอะ เป็นเพื่อนสนิทกันที่บ้าน แต่พออยู่โรงเรียนต้องทำเหมือนห่างเหิน"

"ไม่เห็นแปลกเลย"

"ทำไมไม่แปลก"

"ก็ตอนอยู่โรงเรียนเด็กก็มีโลกของเด็ก เราก็มีโลกของเรา"

คนฟังทำหน้าไม่เข้าใจ "โลกอะไร"

"ก็ต่างคนต่างอยู่" ซีอีวทำหน้าที่จริงจัง พยายามอธิบาย "กั๊งเองก็มีโลกของกั๊ง แต่โลกของเรากับกั๊งมีอะไรเหมือนกัน"

เจ้าของผมหยักศกหัวเราะ "อะไรที่เหมือน"

"ก็โลกของกั๊งเงียบ โลกของเราก็เงียบ เลยอยู่ด้วยกันได้"

"..."

"แต่โลกของเด็กเสียงดัง เข้าไปใกล้แล้วเราทำตัวไม่ถูก"

"มีปัญหากับการเข้าสังคมหรือไงอะ"

"แล้วกั๊งมีปัญหาปะล่ะ"

"ถามย้อนอีก" คนตัวสูงกว่าแค้นหัวเราะ "ไม่มี สบายใจแบบนี้"

"เราก็เหมือนกันนั่นแหละ"

เด็กหัวดีกะพริบตาถี่ๆ ตอนที่อีกฝ่ายพูดแบบนี้ เขาเข้าใจสิ่งที่ซีอีว หมายถึง ถ้าเป็นคนอื่นฟังอาจจะละความสนใจไปตั้งแต่ประโยคที่สองแล้วแอบคิดในใจว่าไอ้นี้พูดบ้าอะไรของมัน แต่สำหรับเขากลับไม่ใช่แบบนี้ ซีอีวเป็นคนมีความคิดง่ายๆ ที่หากไม่เข้าใจก็จะดูซับซ้อน

เพราะแบบนี้เขาถึงไม่รำคาญ

"แต่โลกเราไม่เจียบอะอิ้ว" ทือพีพีที่นั่งฟังเพื่อนสองคนคุยกันเอ่ยปาก
แทรกด้วยรอยยิ้ม ชอบคุยอะไรกันงๆ อยู่เรื่อย

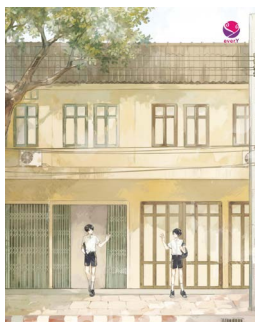
"โลกของพีไม่เจียบ แต่เสียงไม่ดังเกินไป เราสบายใจ"

ทือพีพีหัวเราะแม้จะไม่เข้าใจ เอื้อมมือไปดึงแก้มของเพื่อนสนิทที่ยิ้มจน
ตาหยี "งั้นเราก็สบายใจด้วย"

กึ่งส่ายหน้ากับการโอ้อึ้งเป็นเด็กของคนตรงหน้า ก่อนจะเหลือบมองไป
ทางท้ายแถว เจ้าของโลกใบใหญ่ที่เสียงดังจนคนตัวเล็กข้างๆ นี้ไม่ยอมเข้าใกล้
เพราะโลกภายนอกต่างกันเกินไป...

เลยหนีไปสร้างโลกส่วนตัวกันสองคนที่บ้านสินะ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

afterday 8:00 12% 5:00 PM

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623495.html>